

MAGYAR NÉPLAP

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI KATHOLIKUS HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN SZOMBATON 16 OLDAL TERJEDELEMMEL.

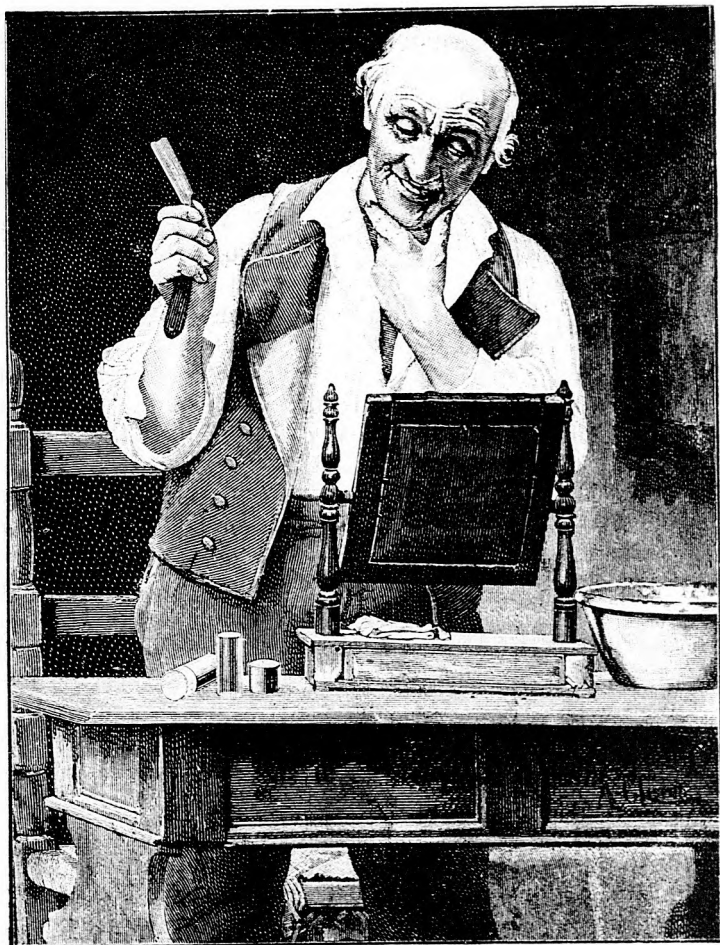
Előfizetési ára :
 a magyar birodalomban és Ausztriában :
 Egész évre . . . . . 4 kor.
 Fél évre . . . . . 2 kor.
 Negyed évre . . . . . 1 kor.
Egyes szám ára 8 fillér.

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
Budapest, VIII., Práter-utca 44. sz.

— Egy petsor hirdetés ára 20 fillér. —

A német birodalom államaiba egész
 évre **6 korona.**

Európa egyéb államaiba és Amerikába
 egész évre **8 korona.**

— Ejnye, be szép leszek !

Advent.

... Messze innen, a két ezer év előtti korban kalandoznak gondolataim. Magam előtt látom a régmúlt idők államait, társadalmát, népeit.

Lelki szememmel látom, amint az emberek legnagyobb része dicsőség, haszon, utánfutkos. Hallom, amint az igazság uralmának, a világ Megszabadítójának eljövetelére rimánkodik.

Elöttem van a régen elmúlt idők képe. Oh, szomorú ez a kép, nagyon szomorú. Látom, amint az állam szab vallást a népeknek. Látom, hogy mint terjed a vallástalanság s helyébe lép a bálványozás. Látom, hogy a jogaitól megfosztott, megrabolt nép mint nyomorog s ugyanakkor a zsarnokok, a jogtiprók dözsölnek. Látom, hogy a nép jóakaróit mint viszik máglyára, míg ugyanakkor a léha, elbizakodott, a tudatlan, a gógós, a durva, az erőszakoskodó tömjénnel vétetik körül.

És látom azt a piszkos, ocsmány vásárt, amelyen legolesőbb árucikk az egyéni meggyőződés, a jellem, a böcsület. Hallom a kiablást is:

— Ki ad többet érte?

És látom ugyanakkor, *hogy mint merül nyomorba, inségbe, bünbe az egész világ.*

És hallom a nyomorgók jajszavát is:

— Ki szabadít meg minket a mi rettenetes, nyomoruságos helyzetünkből? Ki tisztít meg minket a büntől? Ki?

És ugyanakkor megnyíltak az egek és harmatozának: A bünös ember megszabadul bünetétől. Nem kell neki abban meghalnia. Mert ime: itt az *Advent*, a világ Megváltójának *eljövetele*.

„Az egek megnyílnak és harmatoznak, hogy szülhessék az igazat.“

Gyönyörűségei időszaka a keresztény-világnak *Advent*, amelyet a holnapi vasárnapkal kezdünk meg, hogy négy hétig várakozzunk az Ő dicsőséges eljövetelére, hogy dicsőséget hirdessen a Magasságbelinek, és békét a földön élő jóakaratu embereknek, hogy fõlszabadítson minket a mi nyomoruságunkból...

Oh, mert szükségünk, nagy szükségünk van a Szabadítóra *most is*.

Hiszen a mai idők, a mostani viszonyok is teljesen ugyanazok, amik voltak a világ Megváltójának eljövetele előtt. Mert *most is* rosszak az emberek. Mert *most is* ugyanaz a világ van, ami akkor volt. *Most is* az állam szab vallást s terjeszti a bálványozást. *Most is* nyomorognak a milliók — a népnek milliói — s ugyanakkor dözsölnek a zsarnokok, a jogtiprók. *Most is* martiromságot, börtönt, üldözést szenved az igazság — s ugyanakkor a gátság ér-

demjellel lesz kitüntetve; *most is* folyik a vásár, amelyen aprópénzre váltják föl a jellemet, amelyen eladják a böcsületet, az egyéni önérzetet; *most is* — és *csak most* — bünben, nyomorban fetrengünk.

Oh, milyen jó — hogy elfog jönni Ő, Megszabadítója a világnak! Oh, milyen édes az a gondolat, hogy ebben a négy hétben Róla gondolkozhatunk. Legalább ebben az időben elfeledjük a harcot, amit egymás ellen folytattunk. Elfeledjük ügyefogyott, nyomorult voltunkat s csak egyre gondolunk, hogy *bünösök vagyunk mindnyájan*.

Keresztény magyar népem: az *Advent* magasztos, titokkal teljes s mégis édes szép időszakát használd föl te is. Készülj el az Ő eljövetelére. Fogadd Őt pompával, fényvel, dicsőséggel a te szivedben...

Hiszen, ugy-e, diadalkaput állítasz egy gyarló embernek is, aki — légyen bár ő miniszter, vagy király — hozzád akar ellátogatni. Földiszíted az utcádat, a házad táját. Ünneplődbe öltözl s úgy várod őt a — földi királyt.

És vajjon a Királyok Királyának az ő dicsőséges eljövetelére ne készülnél ünneppel? Vajjon Őt — a te bünös lelkednek megszabadítóját — ne fogadnád káprázatos fényvel, ragyogó dicsőséggel?

Szállj magadba az *E Eljövetelének* idejében. Bocsáss meg a te embertársaidnak, ha megbántottak. Amiképpen ők is megbocsájtanak neked, aki megbántottad őket.

Ne légyen ebben az időben irigység a te szivedben hanem lakozzék abban melegegédés. Űzzed ki abból a haragnak legkisebb porcikáját is, s tedd annak helyébe a megbocsájtás, a szeretet, az igazság, az irgalom és a béke magasztos égi érzéseit.

Hiszen van idő. Erre való az *Advent*. Ebben az időben tegyük ragyogóvá, tisztára a házunk táját — a mi szívünket. Ebben az időben tisztítsuk meg házunk legszebb szobáját — a mi lelkünket — minden szeplőtől. Ebben az időben mi — keresztény katolikus magyarok — lázasan, sietve készülünk arra a gyönyörűségei nap éjszakájára, amelyen fényesszárnyu, mosolygós arcu angyalok, szegény, csordát őriző pásztorok bünös-édes éneklése között el fog jönni a betlehemi Megszabadító, hogy *„békét adjon a földön a jó akaratu embereknek“*...

Addig pedig zöngjük bünbáló szíveddel, lehajtva a mi fejünket:

Rorate coeli!

Harmatozzatok magasságbéliek!

(v. i.)

POLITIKAI HIREK.

Budapest, 1900. nov. 29.

Országgyűlés. Az utolsó ülészakban a tisztelt Ház gyors egymásutánban tárgyalja le a még letárgyalandókat. Valami lázas és titokzatos sietség is jellemzi a Ház üléseit. Talán csak nem akar Széll miniszterelnök — közvetlenül az új esztendő után való hetekben — választásokat rögtönözni? No, ez nem is lehet. Mert a választásokat hat héttel előbb ki kell hirdetni. Tehát erről az oldalról biztosítva vagyunk. Már illik tudni arról, hogy a képviselőválasztások csakis tavaszkor ejtetnek meg.

Addig pedig igen sok elintézni valója lesz a kormánynak. De, hát azért vannak a mamelukok, hogy a kutyafutásban ledarált törvényjavaslatot az „igen”-nel törvénynyé tegyék.

Legutóbb az öntöző csatornákról szóló törvényjavaslatból csináltak törvényt. Szó sincs arról, hogy ennek a célja ne volna üdvös. Mert minden üdvös, ami az ország termelő képességét előmozdítja. Az okszerű öntözés pedig a termést egyharmad részszel, sőt egész felével is növeli. Ámde a kormány azt akarja, hogy *mindenki* kényszerítve legyen a vízhorod csatorna költségeihez hozzájárulni. Pedig lát azt magának, az államnak költségén kellene megépíteni, éppenséggel csak úgy, mint a vasutat: tehát az öntöző víz használatáért is az fizessen, aki használja, aminthogy a vasut használatáért is az fizet, aki utazik.

A függetlenségi oldalon ugyanezt vitatták. De hát hiába. Ebből is törvény lett. Ilyenformán az öntöző csatornákkal is a kormány az ő malmát fogja öntözni. Csak kérdeztek volna meg a mélyen tisztelt liberális képviselők néhány magyar gazdát! Ezek majd adtak volna tanácsot azoknak, akik csak — *hasból* beszéltek.

A képviselőház az öntöző csatornák letárgyalása után — több vicinális vasut-dolgát intézte el. Nemkülönben minden napra esett egy pár régi interpellációra való válaszadás.

A t. Ház képe azonban nagyon megváltozott: *ritkák a padok*. Amiből pedig az következik, hogy igen sok képviselő „mandátumban” utazik. Muszáj is. Széll Kálmán egyszerűen kiadja az ukázt a választásokra nézve. Arra pedig készen kell lenni az új mandátumnak. Hát azért üres a tisztelt Ház, amely egyébként tegnap is, ma is szünetet tartott s legközelebbi ülése is csak hétfőn lesz.

A csongrádi harc. Nagy harc van Csongrádon. A Kossuth-párt nem talált jelöltet. Hol ezt rebesgetik, hol azt, s a vége: hogy se egyik, se a másik nem akar föllépni, jobban mondván: nem akar megbukni. Legutóbb Lukács Gyulát (a monori kerület képviselőjét) és Dienes Márton budapesti lapszerkesztőt emlegették, akik közül az utóbbi *Szen-tesen*, a mult tavasszal — volt ellenjelöltje Sima-Molnáréknak, s ahol meg is bukott. Ám mi azt hisszük, hogy se Lukács Gyula, se Dienes Márton nem fognak fellépni — *Hegyi* Antal ellen, akit a csongrádi nép a rajongásig szeret, s aki Ugron Gábor elveivel akar a harcban győztesképpen kikerülni. A függetlenséggel szemben meg a szocialisták is állítanak jelöltet, *Szabados* Sándort, akit a mult években utasított ki a rendőrség a főváros területéről. Ám de valjon

hol leledzik a liberális párt? Valjon ő nem állít jelöltet? Ő nem akar a csongrádi harcban részt venni? Nem. A liberálisok támogatni fogják — úgy suttymban — a Kossuth-pártot. Ezen pedig nincs mit csodálkozni egy csöppet se.

A belényesi mandátum. A belényesi választó kerületben is izgatott volt az élet. Tudvalevő dolog ugyanis, hogy Gróf Csáky Albinnak — főrendiházi elnökké történt kinevezése folytán — ebben a kerületben is képviselőválasztást tüztek ki. A kormánypárt Gajáry Ödönt — a parlament leghíresebb szóficamitóját léptette föl. Még a mult hét végén is egyedül állott ellenjelölt nélkül. No, a Kossuth-párt végre is megemberelte magát s szembe állította Gajárral Szokoly Tamás nagyváradi ügyvédet. Hanem azért — (persze régi dolog már) hogy Gajáry lett megválasztva. A választás mult kedden ment végbe, amikor Gajáryt 1402 szavazattal Szokoly Tamás 269 szavazata ellenében belényesi képviselővé választották. *Egygyel több — mameluk.*

Kezdődik a korteskedés. Igen, még a választás sincs kitűzve, a liberális képviselők már szélteben, hosszában járják ezt az országot. Már javában folyik a korteskedés, már javában ellátogatnak a mamelukok az egyes választó községekbe. Kérdezzétek meg e látogatóktól, hogy mit használt az ő — liberálispartjuk a hazának s valjon most miért — koldulnak?

Hát csak akkor ismerik a parasztot, mikor szavazatjára szorulnak? A kinyert bizalomért mit adott cserébe partjuk, ha már ők nem érvényesülhettek? Széllnek sok kölöncöt, sok elősdi embert le kell még nyakáról rázni, ha be akarja igazolni, hogy vannak egészséges tervei, fensőbb eszméi és józan céljai. Most a végén, ötéves uralkodásuk alkonyán, felébrednek a denevérek és eleség: *mandátum* után látnak. Verjétek ki a fogaikat, ha a hosszú álom után ismét ott legyeskednek szívetek körül, hogy abba harapjanak, mert meggyőződésekre s nemes érzéseikre nem politikai haszonlesőknek, hanem a hazának van szüksége. Egyesek és pártok agyarkodnak most egymás ellen és sokszor nem épületesen marakodnak, mit az élethalálharc ideje sem menthet. Hát csak hadd fenekedjenek. Csak a *nép* — a józan gondolkozásu magyar nép, legyen óvatos és legyen résen.

A faluk ajai-bajai.

A kis községek ügyes-bajos dolgaival igen keveset törődnek.

De, hát ki is törődjek? Talán a kormány? Az ugyan nem ér rá ilyen kiesinységekkel foglalkozni. Annak egyéb gondja van. Az csinálja a nagy politikát, melynek keretébe nem tartozik a falu népe. De annál inkább a főváros és egynéhány vidéki nagyobb város.

A főváros érdekében nem kimélték pénzáldozatot. Összpontosították az ipart és kereskedelmet. Még egy olyan vasutat se lehet manapság már építeni, mely egy bizonyos irányban elterelné a vasúti forgalmat a fővárostól.

Szép is ez a mi fővárosunk.

Persze, hogy itt se mind arany, ami fénylik. De, hát ami liberális kormányaink mindig beérték a látással. Legyen nekik az ő izlésük szerint.

A vidékkel, sohase törődtek. Legkevésbé pedig

a faluval. Azt mondják: ott a jegyző, az majd csak nyelvbe üti a falu dolgait. Hát hiszen volt idő, amikor a jegyző nemcsak *muszájból* intézte a falu ügyeit.

Hanem annak az ideje is elmúlt. A munkakedvet és lelkesedést fölváltotta a *muszáj*. Már pedig, hogy ebben nincs sok köszönet, azt mindenki tudja.

A kisebb községek — utánozva a kormány példáját — pazarlásra adták magukat. A költségek fedezésére a pótdadó sok helyen az egyenes adó magaságára emelkedett.

A községek közvagyonát oly slendrián módon kezelik, hogy a földek és rétek csak a legritkább esetben jövedelmeznek.

A községi törvény ugyan intézkedik arról, hogy a községi vagyont megvédjék. Amde, ki fog manapság lármát csapni egy rossz községi házvezetés miatt, akkor, mikor az állami házvezetés körül ugyanazt a lelkiismeretlenséget tapasztaljuk?

A törvényhatóságok pedig sokkal nagyobb fontosságot tulajdonítanak annak, hogy miképp üssék nyelvbe a kormány politikáját helyeslő bizalmi nyilatkozatokat, mint a községek vagyonkezelését ellenőrző kötelezőségeknél. Aminek szomorú eredménye aztán az, hogy az intézkedés is csak akkor jön, ha a község az előjáróság gazdálkodása folytán már a vagyonbukás szélére jutott.

A községi törvény többi között azt is mondja, hogy a községi adók kihasználása, csakis a földmívelésügyi miniszter által jóváhagyott üzemterv alapján eszközölhető.

De, valjon, mi értelme van ennek, mikor ennek dacára tudunk községeket, ahol úgy használják ki a község erdőbirtokát, hogy az *pár esztendő alatt teljesen* elfogy.

Azután itt van az ugynevezett községi költségvetés. Ennek szoros és szigorú betartására a községi előjáróság utasítva van ugyan — de hát akkor mire való a *pótköltségvetés*, ha nem arra, hogy azzal kijátszani lehessen a költségvetés összes tételeit?

Mindezek pedig csak azért lehetségesek, mert senki sincs, aki a községek dolgaival *igazán lelkiismeretesen* törődne.

A jegyző — ha meg is van benne a jó akarat és a jó szándék: még akkor se szentelheti idejét és munkaerejét kizárólagosan a község dolgának. Annnyira túl van terhelve, hogy egyetlenegy dolgot se végezheti el pontosan.

Ha pedig nincs meg benne a jóindulat, akkor — csak hogy felebbvalóinak kedvezzen — a községeket fogja szorítani. Hiszen annyiféleképpen lehet a törvényeket és rendeleteket manapság magyarázni és elmagyarázni.

Még ha a községek természetes vezetőit, a papokat és a helylyelközel még itt-ott található földesurakat el nem kedvetlenítette volna a mai áldatlan politikai rendszer, akkor legalább ezek értékesíthetnék tudásukat a községek érdekében.

De hát addig szidták ezeket is, míg a nép bizalma ezek irányában is megingott.

Most, hogy fölguytották a házat és melegágyat vetettek a szocialisták mozgalmainak, — most azután kiabálnak.

Most azután jó a pap, hogy fölvilágosítsa a népet és tanítsa Isten- és a haza iránti szeretetre.

Ha az ember a rendszert tekintené, igazán nem volna érdemes, hogy csak a kis ujját is megmozdítsa. *De lockán van a haza és a népnek a sorsa.* Ennek megmentése érdekében kell azokat az intézkedéseket megfogantatni, amelyek nélkül a falu és népének jobb léte, megerősödése nem várható.

Már pedig — az öntöző csatornáknál — sokkal országosabb kérdés ez. Mert az egészséges, erős nép lehet támasza a nemzetnek, tehát nem a városi naplopó, sem az arany bornyu imádója, sem az a középosztály, melyet a liberálisizmus már szintén tönkretett — s amelyet — éppugy, mint a parasztságot — előbb szervezni kell.

Már pedig ki gondolja, hogy a szövetkezeti ügyeket, az emberbaráti ügyeket a keresztény birtokosság munkája nélkül meggyökeresíteni lehetséges lesz?

Pedig *ezekre égető szükség van*, ha a falu és népének anyagi és erkölcsi létét biztosítani akarjuk.

Azért fektettünk — és a jövőben is nagy súlyt fogunk fektetni — a falu és népének érdekeire, dolgaira.

Ott leszünk mindenütt, ahol a falu népének reánk van szüksége. Első sorban is arra fogunk törekedni, hogy szerény munkálkodásunkkal a nép és természetes vezetői között a szükséges és a régi bizalmat helyreállítsuk.

Isten segítsen meg a mi munkánkban!

Szomorú levél.

Édes atyámfiai! Láttatok ugyebár, hogy a tí új-ságtok eddig majdnem minden számában foglalkozott a kivándorlás kérdésével.

Multkor is, meg azelőtt is, hosszasan fejtegettük, iparkodtunk bebizonyítani, hogy milyen veszedelmekkel jár az a kivándorlás. Haszna nincs. Nem is lehet. Csak kára.

Hiszen olyan igen kevesen vagyunk még arra, hogy ezt az országot **igazán kereszténynyé tegyük**. Minek hát elhagyni ezt a szép hazát?

Igyekezünk rámutalni a kivándorlás veszedelmes következményeire. Elmondtuk, hogy a kivándorlók három negyed része elvész, elpusztul, mint a pusztai katángkoró.

Am, hogy szavainkat elhígyjétek, ide nyomtatunk egy levelet. Bizony szomorú levél ez. Amerikából jött. Irták pedig a Győr- és Sopron megyékből kivándorolt magyarok.

Olvassátok el ezt a fájdalmas levelet. Olyan fájdalmas ez a levél, hogy a mi könyeink is hullottak

akkor, a
hogy ma
országun
mi mad
csillagok
ges, máj

Itt
De meg

Mél

Sü
szenece
ket ide
künk
igerele

E

Urunk

— Sz

nünke

csunya

gek es

kat ok

C

meg

gvar

sok sz

még te

günk

T

désben

lyen t

mégg

üdvös

a föld

megha

ősapá

C

nhez

nem

csak

ösméj

fűzetn

csak

I

P

urunk

sinalm

partja

C

akkor, amikor elolvastuk. Meritetek ebből tanúságot: hogy maradjunk meg itt, a mi szülő anyánknál, a mi országunkban, s ne menjünk idegenbe, ahová még a mi madaraink se mennek, ahol az égen nem azok a csillagok ragyognak, amelyek a mi országunk szépséges, májusi kék egén.

Itt a levél. Nem vettünk el belőle egy szót se. De meg hozzá se tettünk.

Mélyen tisztelt szerkesztő Urunk, kegyes Jótévőnk!

Siránkozva hullunk térdre, mi, szegény szenvedő munkás magyarok. Kicsaltak bennünket ide, ebbe az idegen világrészbe. Igérték nekünk mindent. És most egy szó se igaz az ígéretekéből.

Eladtak bennünket, úgy, mint Krisztus Urunkat eladták, minket is úgy adtak el — Szan Paulóban. Most a férgek esznek bennünket, kis gyerekeinkkel együtt. Undok, büzös csunya sebek támadnak az emberi testén a férgek csipései által, melyek égbekiáltó fájdalommal okoznak.

Oh, fölséges, nagy Uristen! Hallgasd meg rimázkodó könyörgésed a te eladott, magyar népednek. Mert mindnyájan elveszünk a sok szenvedésben. El köll vesznünk. Mert ha még tovább itt köll maradnunk — akkor végünk fog lenni.

Térdre hulla könyörgünk a sok szenvedésben. Összetett kezekkel könyörgünk a mélyen tisztelt szerkesztő urakhoz, csak azért, hogy még egyszer eljuthassunk Mária országába, az üdvös és ragyogó szépséges koronánk alá. Arra a földre, ahol születünk és ahol szeretnénk is meghalni. Oda, abba az országba, amelyért ősapáink vére hullott.

Oh, mert az élet fenntartás itt nagyon nehéz és sanyaru. A megszólgált munkánkért nem fizetnek. Csak enniünk adnak, éppen csak úgy, mint a barmoknak. A pénzt nem ösmérjük. Mert éppen csak Jancsi-bankóval fizetnek, hogy ne mehessünk se merre se, csak a munkaadóknak a saját boltjába.

Igy csapták be a magyar nemzetet.

Könyörgünk mélyen tisztelt szerkesztő urunkhoz, hogy közöljék hazánk földjén e siralmas helyzetünket. Mert mindnyájan a sir partján állunk.

Oh, Édes Anyánk, Mária! Segéld vissza

a te szenvedő, és idegenben sínylő magyar népedet a te országodba — még egyszer. Azokat, akik a te országodtól elmaradtak.

Mert mink nem ösmérünk se Istenházáat, se iskolát. A szent gyónást se teljesíthetjük. Mert, ahol vagyunk, ott nincs se templom, se iskola, se pap. Nincs isteni tisztelt. Ezek pedig mind megváltak ígéret nekünk. Pedig szeretnénk a hitünkben meghalni, ha mári meg köll halnunk.

Bézzárjuk — mi, siránkozó magyarok — a mi fájdalmas levelünket.

Oh, hol vagy szépséges, szép magyar földünk?

A jó Jsten áldását kérjük a mélyen tisztelt szerkesztő urainkra s esedezünk könyözve: hogy legyenek érettünk valamit. A szenvedő magyarokért.

A Szan-Paulo Államban szenvedő szegény magyarok.

Győr- és Sopron megyébéli kivándorlottak.

Valjon mondjunk-e még ehhez valamit? Valjon lesz-e kedve valakinek ezek után, aki ezt a siralmas levelet elolvasta — kivándorolni?

Nem. Mi hiszszük, hogy a mi józan gondolkozásu, keresztény magyar népünk nem fogja itt hagyni az ő szülőanyját: a magyar földet.

Most pedig azt is megírjuk, hogy mit tettünk mi eme szomorúságos levél elolvasása után.

Fölmentünk a belügyminiszterhez. Nem volt honn. Másodszor újra elmentünk. Azt mondták, hogy adjuk be kérvény alakban a szomorú dolgot.

Hát mi ezt is megcselekedjük. Benyújtjuk a mi testvéreinkért — akik idegenben a sir partján állnak — a mi könyörgésünket: a belügyminiszterhez, hogy intézkedjék a konzulátus útján a mi szenvedő véreink haza jöhetése érdekében.

Mást nem tehetünk.

Ámde ezzel a levéllel, ebben a levélben foglaltakkal — azt hiszszük — olyan hü képét adtuk az amerikai kivándorlás veszedelmességének, amilyent még előttünk egyetlenegy újság se adott.

Naptárak az 1901-ik évre.

Lapunk kiadóhivatalában (a Szent Gellért kath. műintézetnél, Budapest, VIII., Práter utca 44.) a jövő 1901-ik esztendőre a következő naptárak rendelhetők meg:

Szent István Naptár, ára 60 fill. (30 kr.)
Szent József Naptár, ára 60 fill. (30 kr.)

Lourdesi Nagy Képes

Naptár, ára	60 fill. (30 kr.)
Keresztények Naptára, ára	40 fill. (20 kr.)
Gazdálkodók Naptára, ára	60 fill. (30 kr.)
Gazdasszonyok Naptára ára	1 kor. (50 kr.)

Tömeges rendelésnél, ha legalább 20 darab rendeltetik, a 30 krajcáros naptárak 18 krajcárjával, a 20 krajcáros naptárak 12 krajcárjával számíttatnak. A pénz előre beküldendő.

Hiszszük, hogy olvasó közönségünk naptárait csak is nálunk szerzi be s egyuttal kérjük őket, terjeszszék ismerőseik s barátaik körében is.

Szeretettel, bizalommal és tisztelettel kérjük kedves olvasóinkat, hogy ujjtsák meg előfizetéseiket, s azok, kik még hátralékban vannak, sziveskedjenek hátralékaikat is beküldeni.

Lapunk előfizetési árai:

Egy évre	4 kor.
Fél évre	2 „
Negyed évre	1 „

Heti Naptár. Dec. 2 (Advent) Aurelia. Dec. 3 Nav. Ferenc. Dec. 4 Borbála. Dec. 5 Szabbas. Dec. 6 Miklós püsp. Dec. 7 Ambrus. Dec. 8 **Bold. Asszony fogantatása.** Időjárás: Esős, hideg napok. Helylyel-közel kevés hó.

Boldoggá avatás. A győri karmelita barátok a mult héten három napi ünnepséget tartottak annak az öröme, hogy Ő szentsége, XIII. Leo pápa, két karmelita szerzetest boldoggá avatott. A boldoggá avatottak nevei: Páter *Dionysius* és Fráter *Redemptus*. Az előbbi Franciaországban, az utóbbi Portugáliában született. A két boldog kezdetben katonák voltak. Ifjuságukban a tengerre szálltak s mint hű katonák csakhamar előléptetésben részesültek. B. Dénes hajóskapitány, majd tengernagy; B. Redemptus pedig hajóskapitány lön. A szigoru fegyelem, mely a tengerész katonák közt honol, a sok viszontagság, melylyel 300 évvel ezelőtt az indiai utak jártak, a folytonos hadakozások, melyeket a kalózhajókkal kellett folytatniok, eléggé kiképezték őket, hogy felcsapjanak Krisztus katonáivá, hogy kard és fegyver helyett olvasót s keresztet és a karmelhegyi Boldogasszony gyapjuöltözetét s védő vállvetőjét felöltsek. Ennek a két dicső férfunak emlékét ünnepelte most a győri rendház három napon keresztül.

Stefánia itthon. Boldogult trónörökösünk özvegye, ki a mult nyáron egy magyar főurnak — *Lónyai Elemérnek* nyujtotta kezét — a mult héten Budapesten időzött férjével együtt. A budapestiek — ahol csak szerét ejthették — kitörő lelkesedéssel, szeretettel fogadták a t a fenséges asszonyt, aki ami nagyasszonyunknak, Erzs. Letnek örökébe volt hivatta lépni. A sors másképp rendelte. Azelőtt is a miénk volt, most pedig kétszeresen a miénk. Hiszen szive szavát követte akkor, mikor lemondva címéről, rangról — Lónyai magyar grófnévá lett. Legyen derüs fölötté az ég! Virágok teremjenek lépései nyomán!

Egy költő ünneplése. Eppen ma, december elsején száz esztendeje annak, hogy a *Szózat* koszosur írója, *Vörösmarty Mihály* született. Ezt az évfordulót megünneplik széles e hazában, iskolákban, egyesületekben, körökben. De méltó is, hogy megemlékezzünk ezen a napon arról, aki hazáját úgy szerette, aki lángeszével annyi sok szépet teremtett. Megérdemli, hogy az ország szívében szobrot állítson neki a halás nemzet. Erre a szoborra már ezrek gyültek össze. Maga, a király is hozzájárult a költségekhez. Hozzá is járulhatott, mert hiszen *Vörösmarty* volt az, aki azt énekelte a királyról, hogy:

„A legelső magyar ember a király
Erte minden honfi karja készen áll.”

Mit mondott a király a tanítóknak? Most hogy a király ő felsége Budavarában legkegyelmesebb kihallgatást adott: a magyar tanítók küldöttsége is tisztelgett a királynál, hogy megköszönje a legelső magyar embernek a tanítók iránt tanusított pártfogását. Az uralkodó nagy szíveséggel fogadta a derék tanítói-kart. Megelégedését nyilvánította működésük felett és végül így szólott hozzájuk:

— *Tanítsák a gyermekeket magyar hazafiságra!*

Székely ember öröksége. A budapesti királyi Kuria — egy perből kifolyólag — rendkívül érdekes határozatot hozott. E határozat szerint a székelyföldön a fiu- és a leány-utódokat hátrahagyó ember után az örökség, tehát az összes vagyon, a fiut illeti, de úgy, hogy a fiu a leányt kiházasítani tartozik. Ebből önként következik, hogy a leány-utódot fiu-örökös létezése esetében csak a kiházasítás iránt való jog illeti meg: ha tehát a leány, az apai javakból részt kapott, kiházasítást nem igényelhet.

Természeti ritkaság. Egy Somogy-vármegyei föld-birtokos a minap tökéletesen kifejtett, feketére érett. másodtermesű meggyet küldött mutatába fülöpi szőlőjéből Kaposvárra, Roboz István ottani lapszerkesztőnek. Még a másodvirágzás is ritkaság. Hát még mikor a gyümölcs is másodszor érik meg. Ez aztán természeti ritkaság!

Enyhe tél. A leghiresebb időjós, *Falb* Rudolf — rendkívüli enyhe telet jósol az idénre. Szerinte fagyos, hideg napok alig hogy lesznek. Legerősebb s legkeményebb lesz a tél február végén és március elején. Ebbe az időbe eső napok igazi kritikus napok lesznek. Az idő-profétának többnyire beütöttek a jóslásai. Ha a mostani is teljesül: hát akkor megdicsérvük a derék embert, Mert — ha enyhe tél lesz — sok pénzünk meg is marad a roppant drága fa és szén árából. A magyar gazda azonban nem igen *Falbista*. Ő másképp jósol magának. Például: Ha a fakon soká megmaradnak a levelek, tehát hosszas telet s következésképpen késő tavaszi vetést várhatni. — Ha novemberben sok eső esik, azután pedig megfagy, az igen ártalmas a vetéseknek és az őszi vetés soványan fog teremni: hasonló foganatja van az első hónap is, ha az nedves földre esik: ellenben

ha mértél
akkor az
mérő mi
jómódu

Idé
Bacsányi
folyamán
látustól
Bacsányi
vetette m
okmányo
megyébe.

Me
nyét. A
panasz o
gényebb
vacsoráz
ter a kö

„M
előállitot
6 órátl
hideg f
korlátoz
mélyzet
teken ki
nem szo

N
dráma t
cipész,
gyermek
miközbe
pedig a
gyermel
A szom

M
a végre
végreha
azért, r
hajtóról
megszól
volt vé

birtok
nát ny
bível p
vet esz
hogy f
nem ké
késre h
telte, h

az ügy
véd, a
zést, m
verésen
szabb
ki azon

lekre,
iratoka
kapta
hogy m
Dragov
még b
Dragov

ha mértékletesen megfagy, s azután esik reá az első hó, akkor az őszi vetésből bő aratást várunk. — A jó légsúlymérő mindazonáltal legjobb időjövendölő, melyet minden jómódu mezei-gazdának meg kellene szereznie.

Idegen országban lett öngyilkossá egy hazánkfia. *Bacsányi* János lőcsei megyei központi hivatalnok, a nyár folyamán Németországba vándorolt ki. A boroszlói konzulátustól most az a hír érkezett az alispáni hivatalhoz, hogy *Bacsányi* Pettersdorf városban egy robogó személyvonat elé vetette magát és szörnyet halt. Az öngyilkos zsebében talált okmányokat és fényképét a konzulátus visszaküldte Szepesmegyébe.

Megnyirbálták a vasárnapi munkaszünet törvényét. A kereskedelemügyi miniszter a hozzá érkezett sok panasz orvoslására most egy rendeletet bocsájtott ki. A szegényebb sorsú emberek ugyanis vasárnaponként, nem igen vacsoráztak, mert az üzletek zárva voltak. Most a miniszter a következő határozatot hozta:

„Mindazon üzletekben, melyek különféle husneműekből előállított *hideg élelmiszerek* elárúsításával foglalkoznak, *esteli 6 órától 9 óráig* árusíthatók sonka, kolbászfélék és egyéb hideg felvágottak, valamint sajtok, mindazonáltal azzal a korlátozással, hogy ezen elárúsításnál az üzleti segédzsemmélyzet igénybe nem vehető, továbbá, hogy a megnevezeteken kívül a vevőközönségnek semmiféle más árucikk ki nem szolgálható.“ A rendelet már életbe is lépett.

Négy gyermekének gyilkosa. Megrendítő családi dráma történt Bécsben november 26-án. *Simoncsék* János cipész, pillanatnyi elmezavarban elmetszette négy kis gyermekének nyakát. Két gyermek meghalt, a harmadik, miközben a kórházba szállítottak, kiszervenedett, a negyedik pedig a halállal vívódik. Amikor *Simoncsék* meglátta négy gyermekének véres testét, felkötötte magát az ajtókilincsré. A szomszédok már csak holttestére akadtak.

Megint egy végrehajtó. Ugy látszik, „*rá jár a rud*“ a végrehajtókra manapság. Mult számunkban egy fővárosi végrehajtóról irtuk meg, hogy agyonlőtte magát. Állítólag azért, mert megunta az életét. Most pedig egy másik végrehajtóról adunk hírt. Ez nem öngyilkolta meg magát. Hanem megszökött. A neve: *Dragovics* Kálmán. Berettyó Újfaluban volt végrehajtó. Ime az ő története: *Dragovics* egy földbirtok árveréséből befolyt 24,200 koronát fölve, 2200 koronát nyomban átadott *Kovács Mihály* zárgondnoknak, a többivel pedig megszökött. Hogy célját elérhesse, agyafurt tervet eszelt ki. Szándékosan fegyelmi vétséget követett el, hogy felfüggeszszék állásától. Ezalatt az idő alatt pedig nem kell megjelennie a bíróságnál. Ezt az időt aztán szökésre használta föl a „drágalátos.“ Mindenfelé azt híresztelte, hogy feljön Budapestre, a Kuria elnökét informálni az ügy valódi állásáról. Dr. *Boleman Lajos* kisújszállási ügyvéd, a végrehajtó képviselője pedig várta a jóváhagyó végzést, melyben annak is meg kell említenie, hogy az árverésen befolyt összeg letétbe helyeztetett. Mikor azt hosszabb ideig sem kapta meg, sürgetni kezdte *Dragovicsot*, a ki azonban minden alkalommal azt válaszolta a sürgető levelekre, hogy a pénzt már letétbe helyezte s a végrehajtási iratokat is bemutatta, Minthogy a várt végzést még sem kapta meg, egy berettyó-újfalui ügyvédet bizott meg azzal, hogy nézzen utána az ügy állásának. Így derült ki, hogy *Dragovics* nemcsak a végrehajtási iratokat nem terjesztette még be, de még a 22,000 koronát sem helyezte letétbe. *Dragovics* azonban már akkor árkon-bokron tul volt. *Dragovics*

vagyonára elrendelték ugyan a bűnügyi zárlatot, de felesége — a kit kilenc gyermekkel hagyott itt *Dragovics* — igényt jelentett be.

Családi dráma. *Paul Ferenc*, valamikor jobb viszonyok közt élő budapesti vendéglős, három hónappal ezelőtt kiment Amerikába szerencsét próbálni. Elutazása után azonban valaki névtelen levélben figyelmeztette, hogy csinos felesége, kit itt hagyott, nem igen tartotta meg hűségét esküjét. Amerikában nem tudott zöld ágra vergődni. Ez és az a féltelme, hogy igaz az, amivel a feleségét vádolják, végképp elkésesítette. Mult hét vasárnapján reggel visszatért Budapestre s váratlanul betoppant a lakásba, kérdőre vonta a feleségét, ez azonban kinevette. *Paul* erre oly dühbe jött, hogy a forgópisztolyát előrántotta s ötször reálította. Az aszszony kimenekült az utcára, a lövöldöző férj pedig utána. Szerencsére egyetlenegy golyó sem érte. Az utcán a megrémült nő ájultan összerogyott, mire *Paul* azt gondolta, hogy a felesége meghalt, s ekkor jobb halántékon meglötte magát. Ebből is az a tanulság, hogy sohse legyünk féltékenyek, se a feleségünkre, se a férjünkre. Mert a féltékenység — amint látszik — rossz tanácsadó,

Nagy szerencsétlenség a Dunán. *Vajkay* István zombori állami folyammérnök egy hat munkásból álló csoporttal szállott a mult hét szerdáján Bács-Monostorszegen csónakba, hogy a bácskai oldalra átevezzenek. Midőn a Duna közepére értek, iszonyu vihar tört ki, velük szembe pedig egy gőzhajó jött. *Vajkay* csónakja ki akarta kerülni a hajót, de a csónak ezalatt fölborult. *Vajkay* és a munkások most kétségbeesztő küzdelmet vívtak. *Vajkay* segítségért kiáltott. A hajó kapitánya könyörgött, fenyegetődzött, sőt ütlegelte is a matrózokat, hogy a szerencsétlen embernek segítségére menjenek, de a matrózok nem mertek az itélet-időben csónakra szállni. Közben *Vajkay* és három munkás iszonyu halálküzdelem után elmerültek a hullámok közé. A holttesteket mindeddig nem sikerült megtalálni.

Az idők jele. Szomorúságos dolog bizony, de megtörtént. Most már nemcsak a nagyok, de a kicsinyek is *késelnek*. *Bartha József* I. elemi osztályu tanuló, mult héten Szabadkán két óvodás kis leányt az utcán megtámadott és őket verni kezdte. Ezt látva a megtámadottaknak 14 éves bátyja, *Földi Lajos*, az utcára szaladt és hugai védelmére kelt. Erre a kis verekedő beszaladt házukba és konyhakéssel sietett a már hugaival hazafelé tartó *Földi Lajos* után és őt utolérve, késével úgy szurta hasba, hogy a szerencsétlen most a halállal vívódik. Valjon husz esztendő múlva — mi lesz a kis *Bartha Józsehből*? Hova jut az ilyen gyerek?

(r.) **Nagyothallás.** Egy gazdag hölgy, ki dr. *Nicholson* mesterséges fülkagylói által nagyothallásából és fülzugásából teljesen gyógyult, az illető orvos intézetének 25,000 forintot adományozott oly czéllal, hogy oly süket vagy nagyothalló egyének, kik nem szerezhetik meg maguknak a fülkagylókat pénzért, azokat ingyen kaphassák. Levelek intézendők: **5140. sz. Nicholson-intézet, Longcott, Gunnsebury, London. W.**

KELETI J. kötszerész ur hirdetésére felhívjuk t. olvasóink figyelmét.

Éljen a hazafias szellemű független néppárt!
Éljen a 30 hold adómentessége!
Éljen az általános, titkos szavazati jog!
Éljen a házadómentesség!

TÁRCA

Dal.

Megintam a leveletem,
Könyeimmal irtam,
Nem csuda hisz, a lentám is,
Könnyüs volt, mert — sirtam.

Kihez irtam a levelet?
Megmondom én rögtön:
Annak édes, jó anyjához,
Ki már nincs e földön.

Megirtam én néki, azt hogy:
„Mikor kértem lányát,
Nem adta ő — s most a földet
A sírjára hányják.

Hiszen meg kell halni annak,
Ki szeretni vágyik,
S ha szerelmet nem kap, akkor
Nem élhet sokáig.”

Ezt irtam én és amikor
Levelem bezártam;
Sűrűn hulló könyeimtől
Egy bötüt se láttam.

A levelet tiszta fehér
Papirosra irtam:
De a könnyel, könyeimmal
Feketére sirtam.

István diák.

Gyapjas Mihály lelkiismerete.

Irta: Pista bácsi.

Éppen most kilenc esztendeje történt a vasme-
gyei Porpácón.

Valami földosztás után az osztozkodók, az árendás-
felek bementek a Csóti Gyapjas Mihály tanyájára áldo-
más végett. Eszegettek, iszogattak. Csóti Gyapjas
Mihályné adott enniök, az ura hordta nekik az italt.
Ugy szitta héberén, úgy eresztette a ki-kiürült palackba.
A java nép mikor beelégült, hazament illendően, a
benyálatosok is elszéledtek napáldozattal, csak Kistót
Isván maradt maga.

— Igyunk, hozzon ked,

Csóti Gyapjas Mihály hozott.

— Igyunk. Aztán lefeküdjünk, bátya. Holnap is
nap lesz. Kedet is várja az asszony otthon. Meg oszt'
kednek is dolgozni köll. A Jánosért, aki pap lesz, ugyi?

— Az. De igyunk.

— Jó, jó, igyunk — oszt menjünk, szólt Csóti,
aki igy, szép szerivel akart a vendégen kiadni. Tudta,
hogy höresögös, fene ember, kivált mikor az italtul
keresztbe fordul benne az ördög.

Kistót István fölágaskodott.

— Elküld ked?

— Dehogy küldöm el kedet.

— Azér' mondom.

Ugy nézett, mint a vasvilla.

Csóti Gyapjas Mihály józan ember volt teljes
életében mindig, amellet békességtudó. Hallgatott. Az-
zal felelt, hogy:

— Koccintsunk!

És koccintottak.

Került-fordult az idő, megint üres lett a palack
.Kistót István fölvette az üres üveget, megzörgette
vele az asztalt.

— Bort!

Csótiné az öt hetes kis fiát ajnározgatta a kis
ágyon. Fáslizta, polyázta, mozgatta:

Csicsijja . . csucsajja

Tente kis babája,

Istenkének örzi.

Kicsi angyalkája,

Csicsijja, csucsajja

Tente kis babája . . .

Hanem, mikor azt mondta Kistót István újból is,
hogy: bort, hát akkor fölállt az asszony, odament az
asztalhoz, fölkapta az üres palackot.

— Ördögöt, nem bort. Nem tudom akkor, ki ka-
pál majd holnap? Meg oszt' akkor ki keres a Jánosnak,
aki tanul? Oszt pap lesz, mi?

A kicsike fölsivalkodott a bölcseben az ő hangján:

— Kohát . . Kohát . .

Kistót István a zsebében motoszkált. Mintha masi-
nát, akarom mondani gyujtófát keresne. Pedig a bies-
káját kutatta. De nem találta. Azután nagyot fújt a
pipáján:

— Fú—fú—fú! Igy. Igen! Most mán elmék. El.
Most mán látom, hogy neim köll a vendég. Most mán,
igen, most mán az asszony a gazda.

Csóti Gyapjas Mihályt szíven ütötte ez a szó.
Italos is volt. Meg az ilyen beszédhez is szokatlan.
Az asztalra ütött.

— Ne menjen, ked! Én parancsolok. Én. Te
meg, fekdj, te, asszony, te — —

Sokat tud azzal mondani az ember néha hogy: „te”.
Csótiné kivitte a bölcset a pitvarba, odaült mel-
léje, a kötőjét leteritette a feje alá.

Amazok tovább ittak. Kistót István iszosságból,
Csóti Gyapjas Mihály pedig azzal a gondolattal, hogy:

— Leiszlak! Ugyis közel vagy mán az ámenhez.

Oszt bevetlek a jászolba. Aludd ki magadat, kutya . . . Egy kicsit sajtott a szive az asszony miatt. — no, de semmi. Maj' kibékíti, ki, csak emezzel hadd bánjon el elebb.

Es ittak tovább.

Ejfélen megint erőt vett Kistót Istvánon a köztözködés.

— Oszt nincs kednek külömb bora, mi?

— Nincs ám, hé. Neked sincs!

Kistót István az asztalra ütött.

— Hazudsz. Te, Szörös Csóti! A gazdának az volt az elevenje. Ha becsületes Gyapjas neve helyett Szörösnek csufolták. Ez a szó többet részegített rajta, mint a bor, mind.

Fölugrott, megragadta a cseresnyefa karszék támasztóját, hogy ütöre igazithassa, ha köll.

— No, hallod Kistót István. most mán eredj, eredj, mig szépen vagy.

Kistót még meg se mozdult.

— No, mégse mégy?

— Nem.

A pítvarbul behallatszott az asszony csöndes, halk ajnározgatása:

Csi-csi, csicsi

Csicsijja . . .

Arra elhallgatott mindakét ember egy kis darabig. Majd fölemelkedett Kistót István is. Úgy tett, mintha megjuhodont volna.

— Hallja, ked! Csak a Szent János áldását igyuk még meg. Oszt elmék. Istenucesse, elmék, hallja ked. Én is jó ember vagyok, ked is jó ember. Istenucesse elmék.

Csóti Gyapjas Mihály is lecsöndesedett egy maculányit.

— No, jó! Hanem, ugy légyön ám.

Azzal fölvette a hébert megint, azután kiment a kamarába.

Nem birta teleszini a lopótökét, félüveg bort hozott be. Elég lesz azon elbúcsúzni.

Önteni akart a Kistót István poharába.

— Tartsa ked!

Az meg kapta — fogta a poharát, azután a földhöz vágta.

— Hát félemler vagyok én, hogy félig hozza ked, az üveget, mi? Kutjának köll a ked bora. Tudja? A kutjának . . . Szörös Csóti . . .

Azon nyomban az üveget is kiütötte a gazda kezéből. S ahogy Csóti Mihály utána kapott a palacknak, a kezével feldöntötte a lámpát. Nem aharatbul, dehogy is azzal.

Hanem hát Kistót István arra értette a lámpa elaluvását, hogy: üsd! (Aminthogy a lámpa leütése csakugyan hadüzenet szokott lenni Vasmegeyében is, meg Somogyban is.)

Azért is abban a minutumban elkapta a Csóti Mihály félvállát.

— Megeszlek, Szörös!

Azontul nem is szóltak egy szót se többet, mig a dulakodás tartott. Soká nem birtak egymással: nagy akadály volt közöttük az asztal. Tele volt már szúval ez a rossz alkotmány.

Csóti Gyapjas Mihály hanyat-vágódott a lebonított nyoszolyára. Az ellenfél pedig — Kistót István — ott, azon gyömöszölte, fojtogatta.

Vergődése közben akadt kezébe Csóti Mihálynak az ágy fölött lógó pisztoly, épp akkor, mikor a másik dühödött nagy ember a gyomrára térgyelt, mikor két kézzel a nyakába ragaszkodott . . .

Gyapjas Mihály ekkor elsütötte a fegyvert. Ahogy mellbe lötte Kistót Istvánt, ez még akkor is szoritotta a nyakát egy kicsinyiség.

A lövésre riadt föl az asszony, arra futott be nagy Jézusmáriaszentjözseffel.

Kistót István lennt a földön hörgött, rugkapált.

— Jaj ist . . . jaj is . . .

Csak ennyit mondott. Többet nem. Mert mire az asszony meggyújtotta a lámpát, Kistót István meghalt.

— Meg akara fojtani — mormogta Gyapjas Mihály. Meg. Hát védtem magamat. A dühös kutját is lebungozzuk, ha meg akar marni. Le.

— Mán most mit fog kigyelmed cselekedni? kérdezte reszkető hangon Gyapjasné.

— Kiviszem az erdőre. Reggel megtalálják. Azt fogják hinni, hogy vadorzók lötték le. Mert ezek haragusznak vala reá. Igen, ugy teszek.

Gyapjas Mihály jól számított. A megindított vizsgálat nem derítette ki a gyilkost. Reá, egyáltalán nem volt gyanu . . .

S ennek most kilenc esztendeje.

Mikor Kistót Istvánt mellbe lötte Gyapjas Mihály, a Kistót fia, a János, nagy diák volt. Most már pap.

Csóti Gyapjas Mihály pedig azonképpen él, amint annakelőtte. Csak a szemeit — azokat a máskor fényes, tiszta szemeit — nem meri az emberre rávetni. Fél, hogy kitalálják a bünét.

Pedig most már csak ő tudja, egyedül. Mert felesége még a másik esztendőben meghalt. Az a kis leány — aki akkor még csecszopós volt — most már iskolásgyerek.

Ennek a leánygyerekeknek él Csóti Gyapjas Mihály.

Csakhogy éjjelenként nem igen tud aludni. Nem engedí a lelkiismerete. Meg aztán, ha el is alszik, oly rémséges álmái vannak! Rendesen eljö hozzá — álmában — áldozata. Ez aztán elkezdí fojtogatni.

— Te Szörös Csóti!

Ilyenkor aztán föl-fölordít Csóti Mihály. Olyan fájdalmasan, olyan rémségesen. A szomszédok gyakran összedugják a fejüket.

— Nem igaz ember ez a Csóti. Nem. Valami nyomja a lelkiismeretét mondogatják.

Csóti Gyapjas Mihály aztán egyszer egy szép napon fölszedte a sátorfáját s elment Porpáceról. Senki se tudta, hova ment.

Nem messze: a szomszéd Zala: Dákára. Hg-

nem a Kistót István lelke ide is elkísérte. Itt is fojtogatta.

Csóti Gyapjas Mihály nagy beteg lett Dákán. Nagyon nagy beteg. A járás orvos is azt mondta, hogy meg fog halni.

Gyapjas Mihályt rettegés fogta el. Nem! Ő nem fog meghalni anélkül, hogy nagy bűnetől meg ne szabaduljon. Igen meg fog gyónni.

Dákán nem volt pap. Fárás község volt. A szomszéd Völöskéből kellett elhívni éjnek idején a papot.

Rémséges éjszaka volt ez. Zuhogott a zápor. A kis dákai hegyi patak színültig megtelt Ennek a pataknak a hidján kellett átjönni a lelkésznek is.

At is jött. Mert hiszen lelki-doktornak — az Isten szolgájának — nem szabad semmitől se visszariadni. Csatakosan, átázva, átfázva érkezett meg a lelkész a beteg-házba.

Gyapjas Mihály behunyt szemekkel feküdt az ágyban.

— Főtisztelendő lelki atyám — így kezdé Csóti — nem merem addig fölnyitani szemeimet, amíg meg nem gyóntam, amíg nagy bűnöm alul nem kapok föloldozást. Mert nagy bűn nyomja a lelkemet. Már kilenc esztendeje, hogy ezt az irtózatot bűnt hordozom a szívem mélyeséges fenekén. . . Ne ijedjen meg, lelki atyám. . . De, hát mondja, megnyerem-e én az Istennél a kegyelmet?

— Meg, édes fiam. A jó Istennél mindenki kegyelmet talál, aki hozzá tér. Mert ő véghetetlenül irgalmas és jó. Beszélj tovább.

— Oh, ha az én bűnömet is megbocsátja! Oh, jó Istenem. . . Gyilkos vagyok, édes lelkiatyám. Megöltem jó barátomat. Ezelőtt kilenc éve. . . Pedig nem kellett volna. Ha segítségért kiáltok vala: nem történt volna meg. Nem.

Gyapjas Mihály itt elhallgatott, összetette két reszkető kezét ziháló mellén. Szünetet tartott. Aztán anélkül, hogy az üregeiben mélyen beesett szemeit fölnyitotta volna, bágyadt, siri, reszkető hangon folytatta gyónását.

— Igen. Úgy volt. . . De ne ijedjen meg, oh, jó lelkiatyám — szorítsa meg kezemet.

A lelkész gyengéden tette kezét a beteg sovány kiaszott kezeire.

— Ne féljen, fiam. Az Isten szolgája azért van, hogy önt ebben a rettenetes tusájában, megvigasztalja. Bármily iszonyatos legyen a bűnöd, — fiam — valld meg. Az Isten szolgája nem fog megijedni a te bűnödötől. Hanem kérni fogja őt, hogy bocsássa meg neked a te bűnödöt. Folytasd, fiam.

— Úgy volt — folytatta a beteg — hogy összevesztünk. Aztán én öltem meg őt.

— Kit? kérdezte a pap.

— Kistót Istvánt.

A lelkész iszonyodva ugrott föl a beteg ágya mellől. Olyan sápadt lett az arca, mint a viaszgyertya.

— Nagy Isten! Édes apám gyilkosa!

Igy kiáltott föl reszketve a fiatal lelkész, aki nem volt más, mint a megölt Kistót István fia, — János.

Gyapjas Mihály most kinyitotta szemeit.

Egy rémes, borzalmas, hörgésszerű kiáltás tört ki sápadt ajkain.

— Jaj! a Kistót István! Jaj nekem! Oh, ne bánts. . . Ne fojts meg. . . Jaj ist. . . jaj is. . .

Aztán többet nem szólt. Csak egy nagyot hörgött. Vége volt.

Szemei nyitva maradtak. És ezekben a nyitott, üveges szemekben még mindig ott volt az a rémes, borzadalmas tekintet.

Igen: Csóti Gyapjas Mihályt megölte a lelkiismerete.

Arany mondások.

Köteles munkában legtöbbször nincsen köszönet. Csak a kedvvel végzett munka nemesít.

Amit egy fiatal leány gondol és amit mond: az három különböző dolog.

Életünkben a legszebb vigasztalás az, hogy velünk együtt megvénülnek a — rosszakaróink is.

Ismerek két épületet. Az egyik mindig nyitva van, s többnyire üres. A másik mindig zárva van, s rendesen telt. Az előbbi a templom, az utóbbi a börtön.

A gondolat, hogy meghalunk, sokkal borzasztóbb, mint maga a halál,

Az emberek azért születnek, hogy egymást túléljék.

A kenyeret irigylik az emberek, s nem magát az embert.

Legeslegjobb nevelő a — szükség.

Ha haragszol: számolj tizig. Ha nagyon haragszol: számolj ezerig.

Az asszony csak olyan férjnek engedelmeskedik, aki nem parancsol.

A szerencse lajtorjának ahány fokán fölme gyünk, ugyanannyin kell ismét leszállanunk.

Egymást szeretni s ezt egymásnak minduntalan elmondani, ez a legnagyobb földi boldogság.

Mindenféle.

Hatvankilenc kilós gyerek. Hatvankilenc ktló suly nem is olyan sok egy felnőtt embernek. De ez a hatvankilenc kiló nem egy felnőtt ember sulya, hanem egy — gyermeké. Egy gyermeké, aki éppen — 4 éves és 4 hónapos. Ezt a csodagyermeket a mult évben vitték be egy párisi kórházba. A születésekor 5 kilogrammot nyomott, négy hónapos korában kilencet. Ettől kezdve egy éven át havonként két kilóval nehezedett meg, míg a következő év minden hónapjában már csak potom egy kilót hizott.

Ma 69 kilót nyom. Hasának a kerülete 108 centiméter, a jobb karjái 28, a balé, 30. Bal csipőjéé 61 centiméter, a jobbé 60.

Ez óriási arányok mellett az életműködések teljesen rendesek s emésztési zavarai sincsenek. A mi még feltűnő rajta, az, hogy sokkal eszesebb a korabeli gyermeknél.

Pilátus botja. Pilátusnak a botja, Poncius Pilátusnak a botja, az igazi Poncius Pilátusnak a legigazibb botja Párisban van, egy borbély tulajdonában. Legalább ő így állítja. Ki is van téve kirakatában a borzasztó nagy, idomtalan bunkó és alatta ez a kis irás pompázik:

PONCIUS PILÁTUS
valódi, igazi olajfobotja.
! 1870 éves!

ÁRA: 7000 FRANK.

Hogy ki hiszi el, hogy a bunkó tényleg Pilátusé volt, az kérdés. De ha valaki el is hiszi — ki veszi meg? És valjon Heródes esernyője, meg Mózesnek — labbelije hol van?

Elitta a lábát. Egy angolországi kis falu kocsmájánál előtt nemrégiben furcsa kis történet esett meg. Egy méla őszi estén arra járt egy ur és egy láb nélküli törzset látott a kapu előtt. A törzs nyögött és kérte az urat, hogy szállítsa haza:

- Haza . . . vigyenek, haza!
- De hát mi történt magával? Levágták a lábát?
- Nem. Azaz igen. Elittam . . .

Es kisült, hogy a szegény embernek — amint a rend őrség előtt elmondta — két mülába volt és egy vágya. A vágya az volt, hogy valamikor életében alaposan leibassa magát, sörrel, borral, pálinkával . . . Es szegénynek nem volt valami nagy bizalma benne a vendéglősnek, ott hagyta nála a két lábát zálogba leitta magát. Amikor pedig már alaposan be volt csipve, a főpincér lecsatolta a lábát, őt magát pedig kidobta, mondván:

— Ne lábatlankodjék itt! . . .

Es a szegény részeges törzs künn lábatlankodott az ajtó előtt, amíg a rendőrségre nem cipelték. Ott aztán csak annyit mondott, hogy:

— Elittam a lábamat! . . .

Ezek után elaludt és aludt másnap délig. De ő nem csak eredeti ember, hanem önérzetes is, mert amikor a rendőrség meg akarta büntetni a vendéglőst a láblecsatolásáért, kijelentette, hogy a saját jószántából előre elzalogosította lábait.

A krumpli emlékoszlopa. A németországi Harzvidék egyik részén, az ugynevezett Brandhai hegy erődjében érdekes emlékoszlopot találtak. Az erdő ritkítása közben, a sűrű erdei folyondárok alatt egy-két méter magas gránitoszlopot leltek, amelyen egy vastáblára vésvé a következő fölírás volt olvasható:

It próbáltak először
1741-ben burgonyát termelni.

Híres emberek kedvelt esedelei. Keresztelő szent János tudvaltvoléleg sáskát és vadmezet evett. Plató — a görögök híres bölcse — rendszeren csak mézet, kenyeret és gyümölcsöt evett. Mohamed — a török vallás alapítója — az ürühust és tejet mindennél többre becsülte. IV. Henrik francia király feltűnően sok dinnyét és osztrigát fogyasztott el. XII. Károly svéd király a vajaskenyeret; Nagy Frigyes polentát; II. József császár omlettet és süteményt szerette. I. Napoleon naponként 20—25 csésze kávét ivott meg. I. Vilmos német császár osztrigából evett sokat. Mendelsohn — a leg-híresebb zeneszerző — tréfából sajnálkozva jegyezte meg, hogy a cukrot nem lehet megcukrozni. A mi boldogult Kossuthunk előszeretettel viseltetett a sült tök iránt. Deák Ferenc a rakott krumplit, de még jobban a sült krumplit. Szerette nagyon. Petőfi főleg a töltött káposztéart rajongott. (Es valjón, kine szeretné ezt?)

A tótok időjóslása. Január hónapról ezt jóvendőlük a tótok: Elsején, ha a nap biborvörös felhők között kék, az káros szelet és zivatart jelent. Ha fényes nap van, sok bort és gyümölcsöt hoz. Amilyen az új év napja, olyan az augusztus, tudniillik vagy száraz vagy nedves. Másodikán ha verőfényes a nap, abban az évben bő a gyümölcsstermés. A milyen a második, olyan a szeptember. Remete Pál napja (10-ike) jó esztendő apja, ha verőfényes az ég, míg ha eső vagy hó esik, drága lesz a gabona. Sebestyén és Fábán napján a fák mézgát kapnak. Vince napján ha a nap sötét, bő a szüret és nagy az aratás. Ha Pal fordulása, borús ködös napok vannak, ez a nép halálozását és a háziállatok pusztulását jelenti. Ha a köd erdők, hegyek ormán ül, urak halála; minél magasabb régiókban van a köd, annál magasabb rangu urak hálnak meg. Ha jan. 25-én eső vagy hó esik, kevés termés lesz, drága idők következnek. Csunya kellemetlen idő lesz, ha az éjszakkéleti szél a délnyugatival váltakozik, ha a sírok büzlének, vagy ha a gyertya világa serceg.

Szekely időjósok. Mikor a kisebb állatoknak jó kedvük van és táncolnak, akkor mindig eső lesz. Pál-fordulóján a medve kijön barlangjából s ha süt a nap, megigazítja a barlangját és visszamegy, mert még nagyobb hideg lesz. Fűvet rág a kutya, eső lesz. Ha a sertés szalmát visz a szájában és szalad vele, hideg lesz. Mikor a varju a torony hegyi károg, esőt jelent az. Ha a cinke szakgatott, vékony fűtyszerű hangot hallat: esős idő lesz. Mikor a madarak reggel, a mikor virrad, erősen csipolnak és verekednek, akkor eső lesz. Mikor a hangyák az ösvényre nagy tömegben gyűlnek ki: eső lesz. Mikor valaki tojást lát álmában, ha ugyanakkor tél van, hó lesz, ha pedig nyár, akkor jég. Ha az ember álmában égést lát, nagy szárazságot jelent. Hogyha izzad, zápor esőt érez. Mikor a diákok hazamennek vakációra: bizonyosan esuf idő lesz. Mikor a katonák utaznak, eső lesz.

Házi Tanácsadó.

Hogyan készítsük a mézbort? Azt hisszük jó szolgálatot teszünk olvasóinknak, ha megismertetjük egy kitünő ital készítési módjával. Ez a mézbor, melyet következőleg készítenek: a vízzel feleeresztett mézes léhez egy kevés borseprőt adunk, hogy erjesztő csirái a mézben az erjedést megindítsák.

Ez legegyszerűbben az új bor seprőjének, vagy a még erjedésben levő új bornak hozzá keverése által történhetik meg. Ha jó a borseprő, vagyis még élő élesztősejteket tartalmaz, elegendő belőle egy fél liternyit adni egy hektoliternyi mézoldathoz; erjedő új borból adhatunk egy liternyit is. Ha az erjedést mindenesetre biztosítani kívánjuk, még előnyösebb a mézoldatot a szőlőtörkölyre önteni, hogy abból pl. egy napi áztatás alatt az élesztő táplálására szükséges anyagokat is mind kioldhassa. Ez esetben külön seprő hozzáadása nem szükséges, mert a friss törkölyből ugyanis kap elegendő élesztőt az.

Hogyan lehet fölismerni a festett bort?

A borból rá kell önteni néhány cseppet egy darab közönséges krétára. Ha a krétán kék, csaknem lilaszinben játszó folt támad, akkor az gyümölcs, többnyire áfonyából készült bor. Ha zöld a folt, akkor a bor mályvával festett, ha piros a folt, anilin vagy fukszin festéket tartalmaz. Az igazi hamisítatlan vörös bor csak szürkés-barnás vagy kékes foltot hagy hátra.

A penész kiirtása a pincéből. Biztos szer a penésznek való kiirtására az oltatlan méz. E célból az oltatlan meszet finom por alakjában fújtató segítségével a pince falaira, ezeknek repedéseibe és nyílásaiba fúvatjuk, esetleg kézzel szórjuk oda. A falaknak nedveseknek kell lenni, a száraz pincéket tehát előbb nedvesekké kell tenni. A meszet a falakon szivárgó víz megoltja és megöli a penész csiráit. A következő napon lemosatjuk a falakat és a pince ezután legalább két évig penészmentes lesz.

Evőeszközök tisztítása. A gazdasszony semmiért se érdemi meg inkább a megszólást, minb

azért, ha még bucsu vagy lakodalom napján is olyat rozsdásan teszi föl az evőeszközöket az asztalra, mintha nem is az asztalfiából, hanem egyenesen a szemét közül szedte volna elő azokat. Pedig semmi boszorkányság se kell ám ahhoz, hogy a kés pengéjét a gazdasszony kifényesítse, csak kétfelé vág egy nyers krumplit, azt belemártogatja finom téglaporba vagy mészporba és megdörzsöli vele az evőeszközöket. Olyan fényesek lesznek azok, mint a kívánat!

Csirke-gulyás készítés módja. Nagyobbfajta csirkét megtisztogatva, részekre vágunk. Zsirban jó adag vereshagymát sárgitunk éppen úgy, mint bármely más gulyáshoz szokás. Szép piros paprikát is teszünk belé, hozzáadjuk a csirkét, megfelelő só és befedve csendesen pároltatjuk. Gyakran meg kell keverni, nehogy odaégjen. Ha már a szaftja elfőtt és kissé sülni kezd, úgy akkor annyi forróvizet öntünk reá, ami éppen ellepi Kockára vágott burgonyát főzünk a levében s ha kész, betálaljuk. Ezen gulyás rendkívül izletes. (Meg kell próbálni! Szerk.)

A molypókokat kipszűthetjük, úgy, ha néhány szem savanyu aszalt meggyet megfőzünk és 3-4 szemet virágcserepbe teszünk. A pókok erre rámennek és így könnyen elpusztíthatók.

A baromfiak rejtett fészük fölkeresése. Mennyit mérgeledik a jó gazdasszony, mikor észreveszi, hogy valamelyik tyúk, vagy pláne réce orozva tojt el valahova. Pedig a rejtett fészket könnyű föl találni, csak érteni kell a módját. Ha ugyanis a szárnyas alfélet, farát eltojás előtt a gazdasszony bedörzsöli egy kis konyhasóval, kénytelenek lesznek azonnal rejtett fészükre sietni, mert rájuk érik a tojás szüksége. Így aztán csak követni kell őket s meg lehet találni fészüket.

MI UJSÁG A NAGYVILÁGBAN?

A kínai bonyodalom. A Kinában összejött hatalmak még mindig marakodnak. Nem tudnak megegyezni. Most csinálták meg a föltételeket, amiket a kínaiak elé szabtak. Ezek szerint: 1) Kína emléket állítson a meggyilkolt német na gykövetnek. Császári herceg induljon Németországba, hogy a német császárt megkérlelje. 2) Kína végeztesse ki tüstént Tuán harceget és azt a 11 bűnös hivatalnokot, kik okai voltak a vérengzésnek. 3) Kína kártérítést fizessen. Aztán még következik ám több pont is, melyeket, hogy a ravasz kinézerek megtartának, alig hisszük.

Amerika. Óriási szerencsétlenség hírére hozza a táviró Amerikából, a *Chikagó* melletti *Minonk* bányavároskából. A jelentés szerint a bányában közel 100 méternyi mélységben, elhelyezett légtisztító és vízszivattyuzó dinamogépezet szétrobbant, minek folytán a bányatetőzet, mintegy 10 lábnyi hosszúságban beszakadt, és így lehetetlenné tette a benrekedt bányamunkások menekülését. A szerencsétlenség idején a tányá mélyén mintegy kétszázhatvan munkás foglalkozott a

szén fejtésével, tizennégy munkavezető és két mérnök felügyelete alatt. A gépházban és annak közelében levők mindnyájan áldozatul estek a katasztrófának. Hogy a munkások és felügyelők életben maradtak-e, azt most még nem lehet tudni. A helyzet borzalmas voltát fokozza az, hogy a kis városka összes férfi lakossága a bányában volt alkalmazva s így a mentési munkálatokat csak a szomszéd községből segítségül hívott emberek — jó későn — kezdhették meg. Szívfacsaró látvány volt nézni az asszonyokat és gyermekeket, amint kezeiket tördelve állottak a beszakadt bánya bejáratánál, remegve férjük, atyjuk életéért. Noha a bánya kiásását a százakra menő nép óriási gyorsasággal végezte, mégis beletelett nélhány nap, míg az élve eltemettek megözölítették. A chicagói mentőtársulat külön vonattal ment ki a helyszínére. Eddig száznál több hullát huztak elő a romok közül

Az angol-búr háború. A búrok apostola, a lángeszű Krüger Pál, e héten négy napig tartózkodott Párisban, a franciák fővárosában. Krüger elnököt Páris lakossága minden várakozást meghaladó lelkes fogadtatásban részesítette. Bevonulása igazi diadalmenet volt. Pártkülönbség nélkül üdvözölte az egész lakosság. Krüger már a pályaudvaron a lelkesedés olyan vihara fogadta, hogy ki sem léphetett a vasúti kocsiból, míg azt a sűrű néptömeget, mely a vonat elé tódult, vissza nem szorították. Most is hosszú fekete kahátját viselte, melyen a becsületrend nagykeresztje tündöklött. Krüger hollandi nyelven köszönte meg a franciáknak, hogy a búrok ügyének igazságosságát elismerik és Transzvál függetlenségéről beszéltek. Kijelentette azután, hogy a búrok most is legszívesebben alávetnék magukat egy európai választott bíróságnak, de ha ez nem fog megtörténni, akkor *hazájuk szabadságáért és függetlenségéért tovább fognak harcolni.* A búrok hősi apostola Párisból folytatta körútját s onnan Brüsszelbe utazott még kedden.

Olaszországban mozgolódnak a szocialisták. Semmiféle intézkedése a kormánynak nem tetszik nekik. A szocialista képviselők legutóbb azzal az indítvánnyal álltak elő, hogy a hadügyi kiadásokat szállítsák le 100 millió lírával. Azután legfőbb kívánságuk abban van, hogy a haderőt csökkentésük s ne mindig szaporítsák. Minek — szerintük — az a sok katona? Minek 12 hadtest? Elég volna 8, vagy még kevesebb. Szóval: a szocialisták nagyon is sok bajt okoznak az olasz kormánynak, sőt még több fejtörést. Mert hiszen Olaszországban van legmelegebb ágya a szocializmusnak s ott, náluk terem a legtöbb — anarkista. Az olasz kormány azonban jól teszi, ha inkább szaporítja, mint csökkenti a haderejét. Ott van a szomorú példa: Jóságos királyuknak, Umbertónak meggyilkolása.

Oroszország. Természetes, hogy a cár betegsége minden más eseményt leszorit most az orosz birodalomban. A cár súlyos beteg. Betegségének okát maguk az orvosok se tudják határozottan megállapítani. Állítólag has-tífuszban van. Ez pedig egyike a legveszedelmesebb betegségeknek. Erős szervezet kell ahhoz, hogy ebből a betegségből valaki kiláboljon. Miklós cár betegsége iránt az egész világ érdeklődik. Mindennap hozza a táviró a hírt, hogy a cár ebben az órában jobban volt, a következőben azonban ismét rosszabbul. Biznak azonban rendkívül erős természetében, hogy a cár is kifog lábolni súlyos betegségéből. A művelt népek részvéte kíséri a minden oroszok fehér cárijának aggasztó betegségét. Mert nagy, előre nem látható, megrázó eseményeket előidézni fog, ha a szomorú vég bekövetkezik.

MAI KÉPÜNKHÖZ.

Olyan hü ez a kép, hogy csak rá kell nézni: s megtudunk mindent. Nem is kell hozzá sok magyarázat.

Nemes Koncó János kisbíró uram egy olyatén cselekedetet viszen véghez, amelyet nem minden emberfia ért ám. Borotválkozik ő kigyelme, vasárnap reggel. Van ugyan a faluban egy ember — Baka Gergőnek hívják — aki a ször-telenitést egy pakni dohány ellenében — teljesíti. Csakhogy Koncó uram is ért hozzá. Egy karcólást sem ejt az arcán. Hát hiába lett volna a — király katonája? Koncó uram ugyan azt mondja, hogy azért borotválkozik, mert vasárnap legyen, Hogy a templomban ne üljön a padban — tükés arculattal. Csakhogy mi meg azt is tudjuk ám, hogy Koncó uram özvegy ember, aki a szomszédék özvegy menyecskéjének akar tetszeni. Mert hát ime, most is, borotválás közben is dudolgatja magában:

Hej! Csinosítom magamat,

Várom a galambomat!

S hozzá teszi öntelt mosolygással:

— Ejnye! Be szép leszek!

Nyilttér*

Vérgyógyítás (Hemopatia).

Új, kipróbált gyógymód. Kimaradhatatlan siker **köszvény-, asthma., szív-, vese, gyomor-, bél- és hólyagbántalmaknál, ideg-, vér- és bőrbajoknál.** Biztos védelem **szélhűdés,** korai vakság és **elmezavar** ellen. Évente száz meg száz teljes gyógyulás még a legsúlyosabb és legrégebb bajoknál. E gyógymód feltalálója és **egyedüli képviselője**

Dr. Kovács J. egyetemi orvostudor

rendel naponta intézetében **V. Váci-körút 18.** Házon kívül is kezel: meghívásra vidékre is megy

* E rovatban közlöttékért nem vállal felelősséget a Szerk.

MULATTATÓ.

Mégis olesó.

A zsidó haszontalan apró cseresznyét vett a piacon nagyon olesó pénzen. Midőn haza ért, leült, elébe vette a cseresznyét és szemüvegét orrára biggyesztve eszegetni kezdte. E pillanatban lépett be hozzá egy idegen és kérdé tőle, mire való a cseresznyeévéshöz a szemüveg?

— Nü, asztat hiszem, hodj nagyszemő csheresznye, és még is oleshó.

Eljart a szája.

Korcsmáros a vigéchez (aki bort kínál neki megvételre): Mért adja maga a vörös bort drágábban, mint a fehérét?

Vigé: Hát azt hiszi a korcsmáros ur, hogy a festékeket ingyen kapjuk?

Amit a fül megszokott.

Javában szalonáztatott a debreceni taligás, mikor a szomszédból kutyaugatás hallatszott.

— Halik kee, embör — szólította meg a hités társa — mi visitt egy a szomszédba?

— Nem tom — válaszolt a taligás. — hgnem azt hiszem, hogy vagy kutya, vagy pedig kenetlen taiyiga.

Javíthatatlan.

Vackor Jánosné így szól a korcsmából hazatántorgó férjéhez: Ember! Te ember! Már megvest a korcsmából látlak hazajönni. Amire

Vackor így felel: No! Hát csak nem ülhetek örökké benne.

Az Engel és a Löwe.

Két zsidó beszélgetett egymással. Az egyik neve magyarul a nyál, a másiké oroszlan.

Löwe: A the neved magyarul ongyol, pedigh valóságos ördög vagysz.

Engel: A thied pedig araszlángy, pedigh rhöhes khotya vagyolsz.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

— **H. K.** (Bécs). A kérdezett (H. Orbán) pénzügyminiszteri számtiszt lakik II. Batthyány-utca 52. — **Sz. Gy.** (Ócsa). Mi rendesen küldtük a lapot. Sajnáljuk, hogy az öné mindig elkallódott. Kérésének eleget tettünk. — **D. L.** (Gérce). 1) Nincsen igaza. Mert: Franciaország csak 1870. szeptember 4-ike óta, hogy köztársaság. 2) A francia zászló színe: vörös—fehér—kék. 3) Páris lakosainak száma 3 millió 830 ezer. — **B. János** (Údvardi). A bekeblezést következő módon eszközölheti: A kötelezvényt — ha az a törvény kellékeinek megfelelőleg lett kiállítva — tessék a körjegyzőjükhöz elvinni. És miután adósának — amint írja — be van keblezve egy követelése: tessék *fölülbekeblezési* kérvényt csináltatni véle. A jegyző ur majd aztán tudni fogja a továbbiakat. Az egész dolog 4—5 forintba kerül. A kérvényre 1 frt. 50 kros (három koronás) helyeg jár. — **A. K.** (H. Peresztég). Információ annyi, mint előzetes fölvilágosítás valami ügyről. Valakit *informálni* tehát nem egyéb, mint őt a szükséges tennivalókról fölvilágosítani. — **Sz. Bálint** (Tapolca). Kőszegen a 83-ik gyalogezred — a 13-ik hadosztály tüzérezred két útege és a 18-ik m. kir. honvéd gyalogezred három százada van. Tehát huszárak nincsenek. Vas megyében csak Szombathelyen vannak. — **T. F.** (Tata).

Szemeit — legjobb leszen, ha rögtön orvossal vizsgáltatja meg. Addig ne tessék semmiféle szemüveget használni. Mert — amint leveléből kiveszszük — ön nem gyengén, de röviden lát. Itt pedig elkerülhetetlen az orvos mellözése. A világért se hagyjon magára tukmáltatni az országos vásáron bolmi *rövidlátónak* cégerezett szemüveget. — **Sz. L.** (F. Lendva). Lábizzadás ellen igen jónak bizonyult a sósviz használata. Négy-öt liter meleg vízbe egy fél marék sót teszünk. Ámde ezt naponként kell használni. mindaddig, míg a lábizzadás tart. Rövid két hét alatt elmulik. — **B. K.** (Somorja). Hogy gyógyítható-e az iszákosság? *Igen.* Gyógyítható azzal a patikaszerrel, amely nagyon is olcsó. Ez a patikaszer pedig: *ne tessék inni.* — **K. Antal.** (Felső-Gallya). Minden miniszternek a címe: *nagyméltóságos.* A kérvény tehát így címzendő: „Nagyméltóságos Belügyminiszter Ur. Kegyelmes Uram!” A folyamodást csak a belügyminiszteriumhoz kell intézni. Ott majd kioszszák a megfelelő előadónak. — **G. A.** Tökéletesen igaza van. Azok a liberális, zsidó ujságok *fölfujták* ennek a szánalomraméltó embernek a sorsát. Egész üzletet csináltak az akasztott ember szomorú históriájából. Pedig hát kár. Hiszen Papp Bélánál sokkal híresebb volt Sobri Jóska. Ez legalább nem ölte meg a testvérjét. Sobri fölakasztásáról pedig nem irtak az ujságok annyit, mint a mennyit Pappéról. Abban is igaza van, hogy az ujságok igen rosszul cselekszenek akkor, amikor a *törvénytörési rovatban* naponként közlik azokat a históriákat, amik — *gonoszokat nevelnek.* Ezért nem foglalkozunk mi a törvény előtt végbe ment dolgokkal. — **L. J.** (Szt.-Ivánfa). Az örökösödési eljárás befejezése előtt is lehet értékesíteni az önre jutandó vagyont. Tessék a királyi közjegy őhöz fordulni — **D. L.** (Szill-Sárkásy). Önnek is ugyanezt üzenjük. *Adorjánházára.* Jól gondolkodik, kedves testvérünk. Mert az a lap, csupa *hizelgésből* áll, elejétől végig. Már pedig a görögök nagy bölése. (Diogenesnek hívták) arra a kérdésre, hogy melyik a legveszedelmesebb állat? — így felelt: Vadállatok között a tigris, emberek között a — *hizelkedő.* — **H. Antal** (Felső Pulya). Persze, mindenütt azt mondják, hogy a gyerekeknek a fülfolyását gyógyítani nem szabad. Miért? Azért, mert — úgy mondják a javasasszonyok — *bedugul* a fül. Nos, hát ez nem így van. A gyerekek igenis. szükséges a fülfolyását gyógyítani. Még pedig nagyon is sürgősen. Mert hovatovább be fog állani a fül-gennyedés, ennek pedig gyászos következménye lesz: a *süketség.* — **T. M.** (Csáktornya). Erdőri szakiskola van Görgény-Szt. Imrén. Király — Halmán, Liptó-Ujváron és Vadászerdőn. Fölvételnek 15—35 éves erős, egészséges egyének, A tanfolyam két évig tart. A tanintézet igazgatóságához benyújtandó kérvényhez mellékelni kell: keresztlevelet iskolai, erkölcsi- és ha segélyt kíván — szegénységi bizonyítványt is. Egyébként van erre egy jó könyv: Bedő Albert. „Az erdőör” c. könyve. mely nálunk is megrendelhető. Ára 3 korona hatvan filér. — **D. F.** (Vas-Kéthely). Hogy miért közlünk olyan kevés hírt: azért, hogy több *cikkelyt* irhassunk. A hírekből nem igen van tanúság. De a jó cikkelyekből igen. Azokat a híreket csak összegyűjtjük. De a cikkelyeket jól meg kell rágnunk, hogy *okos* legyen és *tanítson.* A cikkek írása reánk nézve több fáradsággal jár, tehát több gonddal is. De mi szívesen teszszük, mert sohse a magunk kényelmét keressük, hanem olvasóink hasznát. javát. — **T. L.** (Némedi) „*Kínban van, mint az undi kutya a kalodában.*” Ennek a közmondásnak az eredete a következő: Und községben gyü-

MATTONI & CO.
GLESSHÜBLER
SÁVANYUKUT

Készpénz-kölcsön

birtokokra és házakra,

a valódi becserék háromnegyed részéig, II. helyre is, 20-30 évi törlesztésre. Birtokos felmondhat bármikor, penzintézet nem. Lebonyolítás 14 nap alatt. Konvertálás helyes és illetékmentes. Semmi előleges költség. Beküldendő csakis telekkönyvi kivonat, valamint kataszteri birtokiv-másolat.

Ingtalan- és Jelzálog-Forgalmi-Intézet.
Budapest, VI., Váci-körút 39.

Hirdetések

felvételnek a

MAGYAR NÉPLAP

kiadóhivatalában.

STOWASSER J. es. és kir. hangszergyáros, a
es. kir. hadsereg és a magy.
kir. honvédség szállítója.

BUDAPEST, II. Lánchid-utca 5 sz.

Harmonika-arijegyzék külön kérésre.

Nagy képos árijegyzék ingyen és bérmentve.

Hegedűk vonóval 3 forinttól 15 frtig. Mesterhegedűk vonóval 15 frttől 300 frtig. Gordonkák vonóval 10 frttől 150 frtig. Nagybőgők vonóval 20 frttől 100 forintig. Fuvolák 2 frttől 100 forintig. Szárny-kürtök 14 frttől 20 frtig. Czimbalmok 35 frttől 300 forintig. Ősi magyar tárogatók szabaddalmazva 20 frttől 60 frtig. Elpusztíthatatlan, kitűnő erős hangú harmonikák utolérhetetlen erős hanggal és tartósággal 3, 4, 5, 6, 8, 10 frttől 80 forintig. Templomi és más zenekarok részére

Ítvó és vonó hangszerek

előnyös fizetési feltételek mellett legjutányosabb árban szállítanak

Netkülözhetetlen és utolérhetetlen, biztos hatasu.

Világczikk, kivitel minden országba.

Chief-Office 48. Briston-Road, London S. W.

Legmegbízhatóbb, legjobb és az egész világban dicsért és keresett háziszser a

Thierry A. gyógyszerész balzsama.

Utolérhetetlen hatasu minden mell-, tüdő-, máj-, gyomor- és egyéb belső betegségek ellen.
Külsőleg a legeredményesebb

gyógyszer.

Valódi csak a minden kultúrországban védett zöld apácza-védjeggyel és a dugóelzáró lemezen beprésselt: **Egyedülvalódi** jelzővel. Bebizonyítható évi termelés 6 millió üveg. Ára bérmentes postai küldéssel 12 kis üvegnek vagy 6 duplaüvegnek **4 korona**. Egy próbatüveg használati utasítással és a világ minden országában levő raktárak jegyzékével **1 korona 20 fillér**. Székküldés csakis az összeg előzetes beküldése mellett.

Thierry A. Centifolia kenőcse

(csodakenőcsnek nevezve) utolérhetetlen szívóerejű és gyógyhatású! Operációk nagyrészt fölöslegessé válnak. E kenőcsrel egy 14 éves gyógyíthatatlannak tartott esontszű, újabban pedig egy 22 éves, súlyos rákos betegség gyógyított ki tökéletesen! Mindennemű sebeknél és gyuladásoknál antiseptikus, gyors hatású, enyhülést, csillapulást és tökéletes gyógyulást nyújt. Hatása gyorsan puhító és szétoszoló és megszabadít biztosan bármint, a testbe hatolt idegen anyagtól. Egy tégely bérmentve **1 korona 80 fillér** csakis az összeg előzetes beküldése mellett. Nagyobb rendelésnél árendmény. Bebizonyítható évi termelés 100,000 tégely.

Mindkét szerről egész halom köszönő és elismerő irat fekszik bárkinék betekintésre a világ minden országából. Óvakodjék. Mindenki az utánzatoktól és vigyázzon, hogy minden tégelyen be van-e ígve: **Thierry A. gyógyszerész-tára az őrangyalhoz**. A hol nincs helyben raktár, ne engedje magát senki hamisítvány vételére ösztökélni, hanem **rendeljen közvetlen** és czimezze

THIERRY A. gyógyszerész-gyára Pragradában, Rohitsch-Sauerbrunn mellett.

(Az osztrák cs. és kir. államtisztviselő-szövetség szállítója.)

(Contractor of the War-Office and the Admiralty, London.)

Kapható **Török József gyógyszerész-nél Budapest, Király-u. 12.**